

Madarász Éva

HULLÁMVASÚT

MÓRA

Madarász Éva
HULLÁMVASÚT

Madarász Éva

HULLÁMVASÚT

Móra Könyvkiadó

Borítóterv: Müller Péter

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
– beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Neked ajánlom ezt a könyvet,
aki most azon gondolkozol,
hogy rólad írtam-e...
Aha. Rólad.
Meg rólam.
Meg mindenkiről, aki nem felejtette el,
milyen volt tizenhat évesen.
Te se felejtsd el.
Soha.

M. É.

egy augusztus

Utálom. Ezt a rohadt, fülledt augusztusi vasárnap délutánt, az új környéket, az új házunkat, a „gyere, kislányom, milyen jópofa az új szobád, igazi nagylányos” mondatát anyámnak, aki úgy érzi, minden pillanatban be kell bizonyítania, hogy nincs semmi gond, hogy ő jól van, erős, és feláll minden szar helyzetből. Az új ház szagától is hányingerem van, ez a szoba nem az enyém, nem is lesz az soha, az én szobám ott maradt a Wesselényi utcai lakásunkban, a harmadikon, a falra ragasztott idézeteimmal, a szárított virágcsokraimmal, a gyertyával csepegtetett viaszképeimmal, a régibérház-szaggal meg a padlón szétdobált cuccaimmal együtt...

Tessék, már megint ez a hülye hangulat, amikor úgy érzem, szétrobbanok, amikor dühömben a sírás fojtogat, amikor utálok mindent és mindenkit, de legfőképpen az apámat a diszkrétén mosolygó, tökéletes, vadiúj barátnőjével, és az anyámat, aki simán odébbállt, felnyalábolva engem és Borkát, a húgomat, aki még csak kilencéves, és az egészből semmit sem ért, csak azt érzi, hogy ez iszonyatosan igazságtalan, és hogy nem ér ilyet csinálni: elvesznek tőle mindent, az apja elárulja, és a barátaival sem találkozhat többé, mert elköltöztünk. Ráadásul rám, az idióta nővéreire sem számíthat most, le se szarom, pedig néha, amikor összebújtunk a nagy plüssmackó ölében a kislányil-

latú rózsaszín szoba sarkában, ki tudtuk zárni a külvilágot, olyankor csak mi léteztünk, és nem bánthatott bennünket senki... Na, hát itt ez sincs. Itt mindenki kuksol a vadiúj szobájában, nézi a falat, és olyan egyedül van, hogy folyton fázik.

És holnap kezdődik a New Life az új, kertvárosi gimnáziumban, ahova biztosan csupa rendezett életű, szipi-szupi gyerek jár, olyan gondosan nyírt hajjal, amilyen a gyeper a házuk előtt, és vidáman bringáznak majd a suliba, és a hétvégi ottalvós lánybuli legdurvább pillanatairól sugdolóznak, amikor valaki kimerészkedett a teraszra elszívni egy szál cigit... – úúúúúúúúúúúú, de nagy cucc!

Előre utálok őket a kivasalt gondolataikkal meg a mintacsaládjukkal együtt.

május

Azon a szerdai napon hullott minden atomjaira. Kicsöngettek a hatodik óráról, mi nyolcadikosok kinyomultunk a Dob utcára, végre egy kis belvárosi kipufogófüstös friss levegő – a nyárfák szösze beborította az arcunkat meg a szánkat, ahogy röhögtünk a nyár eleji meleg napfényben. A fagyizó felé vettük az irányt, mi négyen, az elválaszthatatlan Menő Csajok, a nagy nyolcadikos végzős istennők, akiket a kicsik félszeg irigységgel bámultak mindig, és még az osztálytársaink is csak kívüállókként nézhették a mi nagy összetartásunkat. A Sérthetetlen, Érinthetetlen Négyek az örök összetartozásukkal. Klassz volt, na! Az élet

császárainak éreztük magunkat, erősnek, mert mi mindig ott voltunk egymásnak. Ági, Vera, Janka és...

– Eszter! Gyere már! Miért mindig te vagy az utolsó?

Na igen. És én, Eszter.

Elvileg úgy volt, hogy megvárom a húgomat, akinek tanítás után még zongoraórája volt, de anyu rám írt, hogy a sulis felé van dolga, és ő majd hazaszállítmányozza Borkát.

Így aztán rám tört a fene nagy szabadság, fagyiztunk egyet a csajokkal, kicsit lógtunk még az Almássy téren, mielőtt a Wesselényi utca felé vettem volna az irányt, lazán lóbálva és egy picit nekikoccantva minden szemetesnek a táskámat. Pont egy órával hamarabb értem haza, mint kellett volna. Kinyitottam a lakás ajtaját, aztán csak álltam hülyén, ledermedve, bentről hűvös áradt ki a májusi melegbe, valahogy minden lelassult körülöttem, iszonyatos csönd lett a fejemben – csak néztem, ahogy apu egy ismeretlen nővel kávézik a konyhában, és csak alsógatya van rajta, az a hülye ananászos, amit anyu vett neki a Springfieldben, a nőn meg semmi, és nevetnek, és apu odahajol hozzá, és belecsókol a nyakába, mire a nő felsikkant. Iszonyatos hányinger fogott el, és nem tudtam kinyitni a számat, pedig a legszívesebben ráordítottam volna apura, hogy mit csinálsz, tönkreteszel mindent, de csak álltam ott, akkor is, amikor a nő észrevett, és súgott valamit apunak, aki nekem háttal ült, de most megfordult, és mondott valamit, de nem hallottam, mit, láttam, hogy mozog a szája, és hozzám beszél, de nem értek el hozzám a hangok, úgy éreztem, kiszalad belőlem az erő, a lábamon keresztül a folyosó betonjába szökik, és ott elszivárog a ház rejtett

üregeibe... És akkor kihátráltam a lakásból. Először csak botladoztam, majd egyre jobban felszívtam magam, és már rohantam, le a lépcsőn, ki a lépcsőházból, ki a nagykapun át az utcára, végig a Wesselényi utcán, aztán át a körúton, a Klauzál téren, végig a Zsinagóga mellett, át az Erzsébet hídon, fel a Gellért-hegyre. Nem tudom, hogy voltam erre képes, oké, öttusáztam két évig, de ez akkor is baromi hosszú út volt, úgy éreztem, kifutok a világból, elfogy alólam a Föld. Végül lerogytam a tetőn, a kilátónál, és csak néztem ki a fejemből.

Utólag belegondolva, jobb helyre nem is mehettem volna. Kizárólag külföldi turisták jöttek ide, hogy a legtutibb pontjáról bámulhassák a várost. Zsongott körülöttem a sok idegen szó, a spanyol, angol, német kifejezések védőburkot vontak körém, eltávolítottak aputól, anyutól, a sulitól, a csajoktól, az egész eddigi életemtől. Jótékonyan eltérítették a gondolataimat attól a borzalomtól, amit láttam, attól a borzalomtól, ami a bensőmet marcangolta, és bármennyire is szerettem volna, nem éreztem senki iránt semmit, az égvilágon SEMMIT.

Nem tudom, meddig ücsörögtem ott; mire feleszméltem, már alkonyodott, felkapcsolták az utcai kandelábereket, talán épp ez a fény húzott vissza a jelenbe. Körülnéztem. Rájöttem, hogy a táskámat valószínűleg ott felejtettem a nyitott ajtóban, bérlet, telefon, minden nélkül rohantam el – szegény anyu halálra aggódhatja magát miattam.

Fogalmam sincs, hogy értem haza, az egész út kiesett, csak arra emlékszem, hogy anyu magához ölel, érzem a parfümje illatát, YSL, mindig ezt használja, már a bőrének

is ilyen illata van, és bújik hozzánk Borka is, nagyon sír, és apu nincs sehol.

Aznap este anyu ágyában aludtunk mind a hárman, ösz-szekapaszkodtunk fájdalmunkban, Borka hamar álomba sírta magát, anyu is elaludt, teljesen letaglózta a szomorúság, én meg csak feküdtem ökölbe szorított kézzel, nyitott szemmel, és néztem a sötétet. Milyen békés minden. De tudtam, hogy soha semmi nem lesz már olyan, mint azelőtt.

kettő szeptember

Reggel hatra állítottam be az órát. De mint általában, persze most is felébredtem a csörgés előtt két perccel. Körülnéztem az idegen szobámban, amit nem voltam hajlandó kidekorálni, csak a szupertrendi kivizöld és betonszürke falak bámultak vissza rám.

Igyekeztem nagyon utálni ezt a reggelt, de azért a kíváncsiság meg az izgalom is betolakodott a jó kis negatív gondolataim közé. Ólomsúlyúnak éreztem a tagjaimat, ahogy kikászálódtam az ágyból, és bebotorkáltam a fürdőszobámba. Igen, itt, ebben az új, puccos lakásban saját fürdőszobám van, csak Borkával osztozom rajta, vele is csak elvileg, mert ő egyelőre minden este bekunyerálja magát anyu ágyába, és az ő fürdőszobáját használja. Szinte belebújt anyuba, mióta ideköltöztünk. Szóval ledobtam magamról a kinyúlt, ezeréves snoopys pizsimet, bekucorodtam a kádba, és az álmoságtól dideregve megeresztettem a vizet. Régen, még az előző életemben, a belvárosban gyorsan zuhanyoztam, közben mindig átgondoltam a napomat, összerendezgettem a fejemben az aznapi tennivalókat. De ma reggel csak bambán hagytam, hogy csorogjon rám a víz, hátha egy kis életerő is átcsörgedezik belőle az ereimbe. Aztán húsz perc elteltével, amikor már éreztem, hogy nem húzhatom tovább, kimásztam, megtörülköztem, és lesikáltam a párát a tükörről. Hetek óta ugyanaz az érzés

fogott el, amikor belenéztem: régen minden olyan élénk és színes volt. De már hónapok óta halvány és színtelen körülöttem minden, mintha a lényemből áradó fájdalom, keserűség és düh kivonná a színt a tárgyakkól...

Szerencsére az óra ketyegése kizökkentett ezekből a depis gondolatokból, picit visszarángatott a jelenbe, hogy tizenhat éves leszek, hogy szeptember 1-je van, hogy kezdődik a sulis, hogy vár az új gimnázium, amire mindig is vágytam, spec. angoltagozat, irodalmi kör, meg minden... Olyan volt, mintha hosszú évekkal ezelőtt történt volna, hogy anyuval kinéztük nekem a sulit, aztán meg végigvizsgáltuk a felvételit, és a szóbeli után apu elvitt ebédelni, a kedvenc helyemre, a humuszbárba a Síp utcában, és bár enni alig tudtam, tele voltam élményekkel, szuper volt vele beszélgetni, mert úgy bánt velem, mintha igazi, egyenrangú partnerek lennénk, nem a kislánya, akit elhozott a papa enni. És utána, amikor kiléptünk az étteremből, szakadni kezdett az eső, teljesen elázott a fehér blúzom meg a vadiúj lakkfekete cipőm, és még egy autó is lefröcskölt bennünket, apu öltönye csupa sár lett, de nem volt fontos, röhögünk az egészen...

Hirtelen összerázkódom, érzem, hogy fázom, muszáj indulni, nem késhelek el épp ma reggel. Fogmosás, öltözködés, az új egyenruha, matrózblúz és sötét szoknya, a barna hajam gyors lófarokba fogva, az új hátizsák, a rózsaszín virágos Vans, amit anyuval vettünk a Westendben, és már kint is vagyok a kapun.

Fura volt reggel, hogy üres a ház, anyu időben, már negyed nyolckor elindult Borkával, hogy beérjenek a városba,

mert Borka maradt a régi sulijában, anyu azt mondta, az is épp elég trauma szegénynek, hogy elköltözzünk, meg hogy nincs velünk apu, nem teheti meg vele, hogy a sulijából is elhozza, és elszakítja a barátaitól. Nekem meg mindenképpen váltanom kellett, hisz most kezdem a gimit, ezért anyu úgy döntött, hogy az én sulim közelébe költözzünk, nekem így lesz a legkényelmesebb, ha már nem maradhatok otthon, a Wesselényiben, így legalább öt perc alatt beérek gyalog. Hát köszí. Tudom, hogy jót akart, hogy belefeszült ebbe az egészbe, hogy mi ne sérüljünk, hogy a húgomnak meg nekem jó legyen. Sosem mutatta, hogy szomorú vagy csalódott, mindig tartotta magát, kivéve azon az egyetlen estén, amikor megváltozott minden.

május

Nem értettem, hogy jöhetett el a másnap reggel. Nem értettem, hogy lehet az, hogy süt a nap, jár a troli, elakad a kukásautó miatt, mint máskor, nem értettem, hogy lehet felöltözni és iskolába menni, amikor az egész addigi világom a feje tetejére állt. Mentem az utcán, mintha egy búra alatt lennék, mintha minden lelassult, elhalkult volna. Nem tudtam elképzelni, hogy fogok ezek után a csajokkal a lányvécében pletykálni, szemspirálozni és röhögni. Most én leszek a téma: Temesi Esztert elhagyta az apja. Lelépett egy másik nővel, otthagya a családját. Olyan volt, mintha a homlokomra lenne írva, olyan volt, mintha mindenki azonnal látná, amikor rám néz. Annyira szégyelltem ma-

gam. És annyira utáltam apámat, amiért ezt tette velem. Velünk.

De persze nem történt semmi eget rengető. A Négyek taliztak a sulikapuban, együtt mentünk be, és mivel a csajok látták, hogy nem vagyok nagy formában, békén hagytak. Csak Ági fürkészett oldalról, az arcomat vizslatva, hogy mi bajom lehet. Mindig is ő állt hozzám a legközelebb, egyéves korunk óta ismertük egymást, a mellettünk lévő házban lakott a szüleivel és az öccsével, együtt jártunk bölcsibe, az oviban egymás melletti ágyon aludtunk délután, és a suliban is végig egy padban ültünk a nyolc év alatt. Már előre rettegtünk, hogy mi lesz velünk, mert ő szuper matekos volt, egy matek-agytröszt, imádta a számokat, a matematikai összefüggések olyanok voltak neki, mint másnak a legizgibb krimi, és tudta, hogy olyan gimibe kell mennie, ahol tovább tud fejlődni. Fel is vették a Fazekasba csont nélkül, egy híján maximális pontszámmal. Egyértelműen ott volt a helye. Én persze a matekhoz tök hülye voltam mindig, csak azért voltak jó jegyeim, mert Ági nem hagyott békén, néha késő estig magyarázta a lelkét, amíg meg nem értettem végre, hogy mit kell csinálni. Pedig egyébként nem volt nagy dumás, mindig megfontolta, mit mondjon, olyan igazi geekcsajként sokszor inkább meghúzódott a háttérben, nem szólt, csak figyelt, egyedül én vágtam rögtön, hogy mire gondol. A matekkorrekpetálásért cserébe megírtam neki a magyar-házidolgozatait, és annyit magoltattam vele az angol nyelvtant, hogy a végén már utált, csapkodott, elküldött a francba, de végül csak megtanulta a szabályokat. Nem mintha nem ment volna

neki egyedül is, csak az angol egyáltalán nem érdekelte. Matematikusnak készült, a nevezetes matematikai problémákra akarta megtalálni a választ, híres akart lenni, folyton valami francia matematikusnőt emlegetett, aki a példaképe volt, és aki autodidakta módon kezdett foglalkozni a matematikával, mert akkoriban csak a férfiak járhattak egyetemre, de ő végül elnyerte a Francia Tudományos Akadémia díját, egy 1 kilós aranyérmet. Sophie Germainnek hívták. Szóval, Ágival tudtuk, hogy elválnak az útjaink, mert én biztos, hogy nem a Fazekasban folytatom, hanem egy olyan suliban, ahol a humán tárgyak és a nyelvek a fontosak. Anyuval hosszan keresgélünk, voltam nyílt napon is egy csomó helyen – végül egy olyan gimnázium mellett döntöttem, ami se nem belvárosi, se nem híres, se nem nagy, ellenben egy ódon park közepén, egy régi kastély épületében van, csodálatos, hatalmas könyvtárral. Amikor ott jártunk, azonnal beleszerettem. Olyan volt, mintha minden fala nekem mesélne, a régi tablók, a padok, a fények a folyosón... Tudtam, hogy nekem ide kell járnom. A kis kertvárosi Móra Ferenc Gimnáziumba.

három szepember

Mielőtt kiléptem az ajtón, szemügyre vettem magam az előszobai nagy tükörben. Az a matrózbólúzos, barna copfos valaki, aki visszanézett, majdnem olyan volt, mint én. Csak a szeme nagyon más.

Nyolckor indultam el. Ráérősen sétáltam a sulis felé: az évnnyító csak kilenckor kezdődik, és holnaptól is csak fél kilencre kell járnom, itt akkor kezdődik a tanítás. Valami nagyon új volt készülőben, új osztálytársak, tanárok, illatok és ízek, és miközben nézelődtem, jóleső várakozás lett úrrá rajtam. Itt nagyon sok a zöldterület a házak között, hatalmasak a fák, a levegő áttetszően tiszta és illatos, és mindenki ismer mindenkit – a szomszédunk, Erzsike néni is mindig kedvesen köszön, ha meglát, pedig eleinte csak lestem rá, nem értettem, mit akar, mit köszönget, ha azt se tudja, ki vagyok. Láttam másokat is a sulis felé menni, voltak, akik csoportokba verődve együtt röhögtek, ahogy mesélték egymásnak a nyári élményeiket – na, ők már biztosan felsőbb évesek –, és voltak, akik egyedül battyogtak. Ezt a fajtát ismerem, az örök lúzerek, soha senki nem akar a társaságukban lenni, csak a gép előtt kockulnak, vagy azért, mert csak az érdekli őket, és nem kíváncsiak senkire, vagy mert annyira unalmasak, mint egy tál borsófőzelék, és nincs az az isten, hogy bárki hozzájuk csapódjon.

Mondjuk, per pillanat én is egyedül vagyok, rólam is

ugyanazt gondolhatják mások, röhögtem el magam legbelül.

Aztán hirtelen felgyorsultak az események. Odaértem a sulikapuhoz, ahol már nagyon sokan voltak, picit ácsorogtam, elég elveszettnek érezve magam, aztán, gondoltam, elindulok befelé, megkeresem az osztálytermemet, de ekkor valaki elsodort, ahogy leszegett fejjel elviharzott mellett.

– Hé, nem tudsz vigyázni? – fortyantam fel.

– De, tudnék, ha akarnék – válaszolta a szoros hajfonat előttem, ám akihez tartozott, még csak hátra sem fordult.

Hát ez is szuperül kezdődik. Pont egy ilyen háрпиába kellett mindjárt az elején belebotlanom. Ez az én formám, nem is értem, mit csodálkozom...

Sok időm azonban nem volt mészárni, mert egyre többen lettek körülöttem, együtt mentünk át a suliudivaron, a hársfákkal szegélyezett gyalogúton, és amikor megpillantottam a gimi boltozatos bejáratát, ugyanúgy megdöbbant a szívem, mint amikor legelőször jártam itt. Igen, szerintem jól választottam. Volt ebben az épületben valami borzongatóan vonzó, ugyanakkor megnyugtatóan ismerős is, ami már az első pillanatban megfogott.

Ahogy beléptem a hűvös falak közé, megcsapott az iskola félreismerhetetlen szaga: könyv, papír, friss festék, új szekrények illata keveredett az ódon falakéval, a patinás faberakásokéval, a dohos alagsori lépcsőkével. És ebbe vegyült most a sok évnýtóra érkező diák izgatottsága. Igen, most már én is izgatott voltam, valahogy az utóbbi hónapok történései háttérbe szorultak, éreztem, hogy egy percig

ugyanúgy tudok levegőt venni, mint régen, nem ül mázsás súly a tüdőmön – gyorsan ki is használtam az alkalmat, és hatalmasat sóhajtottam.

– Izgi, ugye? – kérdezte mellettem egy csaj.

Körbenéztem, hogy vajon kihez intézhette a kérdést, de mivel a közvetlen közelünkben nem állt senki, rájöttem, hogy csakis hozzám beszélhet.

– Ööö... Aha... – válaszoltam rendkívül értelmesen, aztán azt kívántam, bárcsak ne mondtam volna semmit, most ez a csaj is azt hiszi, hogy egy fullos lúzert sikerült megszólítania.

De úgy látszott, őt cseppet sem zavarja a bénaságom, azonnal elkezdett magyarázni, hogy ő most lesz első, és issszzzonyatosan be van sózva, hogy vajon milyen lesz az új osztálya, és nagyon szeretne minél több új embert megismerni – körülötte mindig nagy a nyüzsi, eleve van három tesója, meg még kettő az apja új házasságából, és az anyja most várja a legkisebbet az új apjától, de ez olyan issszonyatosan klassz, mert így mindig van kivel dumálnia, meg hülyülnie...

És csak dőlt belőle a szó, egyre magyarázott, a göndör szőke haja repkedett az arca körül, miközben beszélt, az egész arca mozgott, minden izma életre kelt, olyan hevesen akarta közölni a mondandóját.

– Ja, egyébként Vivi vagyok. Vagyis hivatalosan Olívia, de az issszonyatosan hosszú, szóval szólíts csak Vivinek. És te? Melyik osztályba jársz? Vagy most leszel első, mint én?

Legyűrtem magamban a feltörni készülő dühöt, amiért pont egy ilyen viháncját kellett kifognom, aki imádja az

új tesóit, az új apját, meg a régit is, és pont engem szólít meg, mikor én éppen ezt a témát szeretném a leginkább elkerülni...

– Eszter vagyok – válaszoltam. – És igen, most leszek első. A b-be fogok járni.

Jessz! Mégiscsak tudok beszélni. Ez egész szép, összefüggő válasz volt.

– Juuuuj, ez isszonyatosan jó! Akkor osztálytársak leszünk! Ülhetek melléd? Gyere, keressük meg a termünket együtt.

Picit sok volt ez most nekem. Vivi elég fárasztó lánynak tűnt, de az isszonyatos lelkesedéséből rám is átragadt valami, mert halvány félmosollyal – na, ilyen sem volt hónapok óta – követtem őt, fel a széles lépcsőn. Legalább nem kell egyedül bénázva belépnem az osztályba.

Vivi kitartó kérdezősködésének meg a színes nyilaknak köszönhetően, amelyek a folyosókon mutatták, merre vannak a golyák termei – biztos a nagyobbaknak kellett elkészíteniük őket, úgyhogy képzelem, mennyire imádnak már most minket! –, elég gyorsan megtaláltuk a saját termünket. Az első emeleten volt, pont a ficakban, ahol elkanyarodott a folyosó.

Már voltak bent néhányan, fiúk és lányok vegyesen, sok ismeretlen, kipirult arc, mindenki próbálta a legjobb formáját hozni az első napon.

Három lány röhögcsélve beszélgetett a terem közepén, látszott, hogy már régebb óta ismerik egymást, biztosan együtt jöttek valami közeli általános iskolából. Hátul, a terem végében két srác ült a padok tetején, és a körülöttük ál-

lókkal, pár másik fiúval a nyári foci-vb-ről dumáltak. Tökre megértettem őket, ez teljesen jó ismerkedési téma volt.

Az első padban egyedül ült egy szemüveges, vörös hajú lány, egy vaskos könyvet olvasott, és látszott rajta, hogy kizárta a külvilágot, belemerült a lapokon meglelevenedő szövevényes történetbe. Mert azonnal tudtam, mit olvas, elég volt a válla fölött a könyvbe sandítva meglátnom, hogy Samu és Frodó... Egyből rokonszenvesnek találtam. Megérezte, hogy figyelem, és feltekintett.

– Helló – mondta kedvesen, de elég halkán. – Kicsit belemerültem az olvasásba.

– Nem csodálom! Én sem tudtam letenni, állandóan ezt olvastam a pad alatt kémiaórákon.

Meglepődtem, hogy milyen könnyen jöttek ki belőlem a szavak. Attól rettegtem a legjobban, hogy majd mindenki tök jó fej lesz, meg vidám, meg nyitott, én meg egyetlen értelmes mondatot sem tudok kinyögni.

– Akarsz ide ülni? – kérdezte a csaj barátságosan, és maga mellé mutatott.

Szememmel Vivit kerestem, aki már egy kör közepén állva vigyorgott, legalább hatan voltak körülötte, és hallgatták a műsort:

– Igen, tényleg öt tesóm van, igaz, kettő csak féltesó, mert ők apukám új házasságából valók, de imádom őket, issszonyatosan cukik, és most születik majd a hatodik, aki szintén fél, de nem úgy, értitek, féltesó, anyu új férjétől... – és nyomta önfeledten, rezgő szőke bongyor fűrtökkel.

Tulajdonképpen magával ragadó, állapítottam meg, nem lehet nem szeretni.

Aztán hirtelen elfogott valami hülye szorongás, hogy hozzám ő úgyis túl jó lenne, és csak azért kérdezte, ülök-e mellé, mert én voltam az első, akiről kiderült, hogy osztálytársa leszek, igazából azonban unná magát mellettem, mert ő issszonyatosan izgalmas, meg vicces, meg jó fej, én meg csak egy unalmas szürke egér vagyok hozzá képest. Szóval motyogtam egy igent a vörösnek, és már majdnem leültem mellé, amikor odapattant hozzánk egy lány, aki eddig a teljesen tiszta táblát törölgette még tisztábbra – Miss Szoros Hajfonat volt az, aki majdnem fellökött a kapuban.

– Az első padban én ülök. Az ablak mellett meg főleg – mondta határozottan, és levágta a táskáját a vörös csaj melletti székre.

Semmi kedvem nem volt már első nap konfliktusba keveredni valakivel, úgyhogy csak néztem rá, aztán egy oké kíséretében hátrább evickéltem a padtól.

A vörös, ha lehet, még jobban elvörösödött, picit kapkodta a levegőt, aztán nagy meglepetésemre ahelyett, hogy sírva fakadt volna, ránézett Miss Szoros Hajfonatra, és halkán ennyit mondott:

– Bocs, mindjárt leülhetsz, csak előbb én keresek egy másik helyet. – Azzal fogta A Gyűrűk Urát, és Miss Pökendi legnagyobb megrökönyödésére átült a középső pad sor első padjába.

Én meg csak álltam ott elég határozatlanul, mignem egy kéz megragadta a karomat, és maga mellé húzott.

– Megígérted, hogy egymás mellé ülünk! – mondta Vivi, és haláli természetességgel letette a táskáját meg az

enyémet is a vörös mögötti padra. – Itt éppen jó lesz, ez a legszuperebb hely az egész teremben. – Azzal lehuppant a székére, és rávigyorgott a vörös csajra. – Ja, egyébként Vivi vagyok. És te?

– Blanka – felelte a vörös, majd Vivi után várakozóan rám nézett.

– Ööö... ja igen, én Eszter vagyok – hadartam. – Bocs, hogy az előbb...

– Ugyan, ne is törődj vele – biccentett Blanka Miss Szoros Hajfonat felé, aki éppen öntudatosan nézett maga elé, az egész testtartása azt fejezte ki: tessék, itt vagyok, én vagyok a legjobb, a legokosabb, a leg... – áhhh... nem is akartam tovább foglalkozni vele.

Lassan megtelt az osztályterem. Az előzetes tájékoztató szerint, amit mindenki megkapott, a Móra Ferenc Gimnáziumnak ötven új tanulója tesz mától. Huszonöt a-s, huszonöt b-s. A mi osztályfőnökünk magyar–angol szakos, dr. Berzeviczy Antalné Pálfay Dorottya. Hááát... amikor ezt a nevet megláttam, egy őszöreg kövületet képzeltem magam elé, aki bizonyára legalább hatvanéves, és mi leszünk az utolsó osztálya, mielőtt nyugdíjba megy. Így aztán, amikor 9 óra előtt tíz perccel besietett a terembe egy hirtelenszöke, kedves arcú, de határozott fellépésű nő, elakadt a lélegzetem. Nemhogy nem volt hatvanéves, de szerintem harminc sem. Megállt a tábla előtt, és némán fürkészett bennünket. Csak azután szólalt meg, hogy teljes lett a csend; akkor megeresztett egy félmosolyt:

– Üdvözöllek benneteket a Mórában. A nevem Pálfay Dorottya, és mindenki Pálfay tanárnőnek szólít, kivéve a

végzősöket, akik Dórának. Szeretném, ha ti is ezt a megszólítást használnátok.

– A Dórát? – kérdezte egy srác valahonnan hátulról, amitől azonnal kuncogás söpört végig az osztályon.

– Jó, vicces vagy, ennek örülök – mondta a tanárnő szemrebbenés nélkül –, de nem, a Dóra csak a végzősöknek jár, egyelőre maradjunk a Pálfay tanárnőnél. Tehát én leszek az osztályfőnökökötök, az a-soké pedig a leendő matek–fizika tanároto, Kővári András kollégám. Mielőtt lemennénk az udvarra, az évnnyitóra, gyorsan felolvasnám a neveket, hogy mindannyian itt vagytok-e. Aki hallja a nevét, legyen szíves, válaszoljon.

– Arany Benedek?

Középtájról szólt vissza egy erősen mutáló hang, egy tüssire nyírt hajú srácé:

– Itt vagyok.

– Berényi Blanka?

Erre a vörös mondta azt, hogy jelen.

– Dobos Vera?

Egy fekete hajú, nyurga lány válaszolt a bal szélről; messziről látszott rajta, hogy sportol.

– Enyedi Judit?

Most a mögöttem ülő kedves, duci csaj szólalt meg, hogy itt van.

– Fekete Ákos?

Ez a név a vicces sráchoz tartozott.

– Hamvas Olívia?

Most Vivi nyikkant meg mellettem egy cuki hellóval, mire az osztályból kitört a röhögés, de a tanárnő nem vette zokon.

– Jánosi Anna?

– Itt vagyok – állt fel Miss Szoros Hajfonat –, és tájékoztatni szeretném a tanárnőt, hogy egy fő hiányzik, már megszámoltam.

– Köszönöm, Anna – bólintott Dóra (amint kimondta a nevét, tudtam, hogy magamban innentől csak dórázni fogom), és intett, hogy leülhet.

– Kerekes Márton?

A terem jobb hátsó részéből válaszolt igennel egy srác, olyan szőke, hogy szinte már fehérnek tűnt a haja.

– Lakatos Lujza?

Az újabb igen egy hollófekete hajú, kreol bőrű lánytól jött, aki leghátulra ült be, és amikor hátranéztem rá, az a különös érzésem támadt, hogy már régóta ismerem. Pedig nem tűnt kedvesnek vagy nyitottnak; a lényéből valami furcsa büszkeség áradt.

És a tanárnő sorolta tovább a neveket, de én már máshol jártam, ott, a Dob utcában, a régi osztályomban, ahol a Négyek egy kupacban ültek, és mindenén röhögtek, azon is, ami egyáltalán nem volt vicces.

május

Ági tudta, hogy valami nem stimmel velem. Két egymást követő napon is leléptem valamilyen mondvacsinált indokkal a Négyek délutáni találkozója előtt, és bár éreztem, hogy nagyon átlátszóak a kifogásaim, de egyszerűen nem volt energiám jobb hazugságokat kitalálni.